

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: V. V., narozený dne X.
trvale bytem X.

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 54 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, č.j. KRPA-196213-13/ČJ-2021-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 30. 8. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 30. 7. 2021, č.j. KRPA-196213-13/ČJ-2021-000022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve obecně namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále též § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tyto své námitky dále konkretizoval v žalobních bodech.
3. V prvním žalobním bodě žalobce poukázal na § 68 odst. 2 správního řádu, dle kterého ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Namítal, že ve výrokové části napadeného rozhodnutí je sice uvedeno, že se žalobce zajišťuje a také na jak dlouho, ale není uvedeno, podle jakého ustanovení došlo ke stanovení délky zajištění. Toto ustanovení není následně uvedeno ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je pouze obecně uvedeno, že je stanovena doba zajištění 90 dnů. Žalobce v této souvislosti odkázal na komentář ke správnímu řádu a na stanovisko, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 8 As 141/2012-57, měl za to, že výrok by měl být v souladu s právními předpisy. Tvrdil, že pokud právní ustanovení není uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, ani následně v jeho odůvodnění, což je případ napadeného rozhodnutí, způsobuje to jeho nepřezkoumatelnost.
4. Ve druhém žalobním bodě namítal, že by v jeho případě postačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, zajištění proto bylo nezákonné. Žalobce měl za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nezohlednil vše, co vyšlo v řízení najevo, jinak by musel zvláštní opatření uložit, odkázal na jejich výčet a namítl, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s možností jejich uložení, ani s každou z jednotlivých alternativ. Zdůraznil, že pouhá skutečnost nelegálního pobytu nemůže být jediným důvodem k nemožnosti uložit zvláštní opatření, neboť se jedná o totožný důvod, kvůli kterému došlo k zajištění. Poukázal na rozpory v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný sice uváděl, že žalobci nebylo doručeno zamítnutí žaloby o neudělení mezinárodní ochrany a tedy, že se žalobce nedozvěděl o tom, že jeho azylové řízení skončilo, avšak na druhou stranu uvedl, že si žalobce byl vědom toho, že je zde nelegálně, dovozoval tedy úmyslné jednání žalobce. Žalovaný tím tedy zastává názor, který zároveň vyvrací, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navíc nelze opomenout, že žalobce měl u sebe průkaz žadatele o mezinárodní ochranu s platností do 20. 11. 2021 (což žalovaný uvedl), takže sám nemohl pojmout jakoukoliv pochybnost, že by se nacházel na území ČR v době zajištění jakkoliv nelegálně. Tedy, pokud disponoval platným dokladem žadatele a nebylo mu oznámeno rozhodnutí o zamítnutí žaloby, nemohl tušit, že se na území ČR nachází nelegálně. Mylný je názor žalovaného, že měl žalobce telefonovat na pracoviště OAMP ohledně své žádosti. Pokud jde o možnost složení finanční záruky, žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalovanému uvedl, že má u sebe hotovost ve výši 10 000 Kč, kterou může použít na kauci, žalovaný však neuvedl, zda je tato částka dostačující, nebo jaká je minimální částka pro složení kauce. Žalovaný tedy pochybil, pokud neinformoval žalobce ohledně konkrétní výše požadované kauce.

5. Ve třetím žalobním bodě poukazoval na nepřiměřenou délku uloženého zajištění. Uvedl, že zajištění v délce 90 dnů neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak toto právo vyplývá z článku 5 odst. 4 EULP a z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) sp. zn. 7 As 17/2012, rozhodnutí č. j. 7 As 97/2012-26 a rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 57/2014 a rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 1020/2015. Přesto, že od doby vydání těchto rozhodnutí došlo k novele zákona o pobytu o cizinců, která do § 129a vložila možnost podat žádost o propuštění ze zařízení, nebyla tím dle názoru žalobce problematika pravidelnosti přezkumu dostatečným způsobem ošetřena, odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 170/2019-50 ze dne 13. 11. 2019 obsahující referenci na řízení před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19, které se týká případného zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to se žalobce domníval, že pokud ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamezuje zajištěnému cizinci v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, je třeba nastalou situaci řešit tak, že správní orgán bude ukládat rozhodnutí o zajištění na intervaly podstatně kratší, než je 90 dní (například maximálně 30 dní), když toto zajištění může následně při splnění zákonných podmínek dále prodloužit. Zároveň však bude pro cizince dosaženo možnosti nechat pravidelně přezkoumat své zajištění soudem. Dle názoru žalobce tak žalovaný pochybil, když stanovil délku zajištění na 90 dnů, neboť tak žalobce zbavil práva na soudní přezkum zajištění v rozumných intervalech.
6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný uvedl, že podmínky § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly v daném případě naplněny, v první řadě bylo se žalobcem dne 25. 11. 2020 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-300880-16/ČJ-2020-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, bylo vydáno a doručeno žalobci rovněž dne 25. 11. 2020. Dále poukázal na to, že žalobce byl od 8. 12. 2020 do 24. 6. 2022 veden v Evidenci nežádoucích osob, dne 28. 1. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany a dne 15. 6. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby vydané krajským soudem, žalobce měl pak do 30 dnů z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu. (případně nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany), což však neučinil a na území neustále setrval, od 17. 7. 2021 tedy pobýval na území ČR neoprávněně. Žalovaný zde shledal, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění, svůj závěr též dostatečně odůvodnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

8. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu chybějícího právního ustanovení ve výroku rozhodnutí o stanovení délky doby omezení osobní svobody žalovaný uvedl, že ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců určuje policii v rozhodnutí o zajištění stanovit dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti výkonu správního vyhoštění, tato doba byla ve výroku napadeného rozhodnutí řádně stanovena, a to na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Neuvedení doplňujícího ustanovení vázaného k samotnému důvodu zajištění (tj. zde § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) nečiní napadené rozhodnutí nezákonným či nepřezkoumatelným. Žalovaný v rozhodnutí jasně odůvodnil, proč právě v případě žalobce přistoupil k zajištění, i jeho doba byla řádně odůvodněna. Měl za to, že chybějící odkaz na dané doplňující ustanovení nevedl k odepření práva žalobce na spravedlivý proces, neboť důvod, proč byla stanovena doba zajištění právě v délce 90 dnů, byl žalobci vysvětlen (k tomu srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021 č.j. 16 A 16/2021).
9. K žalobní námitce týkající se možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že na straně 4-6 napadeného rozhodnutí jasně a dostatečně definoval, proč nepřistoupil k možnému užití mírnějších opatření. Volba takových opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění; taková obava může nejčastěji vyplývat z dosavadního chování cizince. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl k závěru, že výše uvedená důvodná obava existuje, tato obava se i z jeho chování potvrdila, neboť nevycestoval ve stanovené době z území ČR (tj. ani v době dle rozhodnutí o správním vyhoštění, ani po pravomocném ukončení azylového řízení) a nadále zde neoprávněně setrval. Žalobce ani nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, musel vědět, že přijde doma, kdy bude muset území opustit, s čímž je případně spojena též možnost zajištění a nuceného vycestování. Žalobce svým přístupem a nerespektováním právních předpisů zapříčinil, že žalovaný musel přistoupit přímo k jeho zajištění, a to z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění. Žalovaný v této souvislosti odkázal na závěry uvedené v rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41, podle kterého při zvažování možnosti aplikace zvláštního opatření je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinnosti souvisejících s řízením o vyhoštění jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou, nebo státy Evropské unie; žalovaný tak musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace. Uvedl, že u žalobce absentovala především objektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření (tj. předpoklad, že bude se státními orgány spolupracovat a není důvodná obava, že by se výkonu správního vyhoštění vyhýbal), jeho uložení tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyjádřil, z jakých důvodů považuje uložení zvláštního opatření za nemožné i za neúčelné.
10. K námitce ohledně uložené délky zajištění, která dle tvrzení žalobce neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech, uvedl, že na straně 7-8 napadeného rozhodnutí dostatečně definoval, proč v případě žalobce přistoupil

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k vydání rozhodnutí o zajištění na dobu 90 dnů. Poukázal na to, že žalobce nedisponoval cestovním dokladem, k realizaci správního vyhoštění tedy bylo nejprve nutné zajistit žalobci náhradní cestovní doklad, kdy prvním krokem k tomu bylo ověření totožnosti na zastupitelském úřadě domovského státu, poté bylo možné požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je k realizaci vyhoštění nezbytný. S žalobcem byla dne 30. 7. 2021 sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, která byla zaslána na Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“), tento orgán následně vyhotoví dožádání a zašle jej na příslušný zastupitelský úřad, poté je třeba vyčkat reakce požadovaného státu, doby vydání náhradního dokladu se obvykle pohybuje od 30 do 60 dnů, závisí též na množství údajů, které cizinec k žádosti poskytl. Žalovaný dále při stanovení doby zajištění přihlédl k době nutné pro zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné státy EU, komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, doba k realizaci těchto kroků se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na to byl přesvědčen, že doba trvání zajištění na 90 dnů je přiměřená. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 7. 2021 byl hlídkou policie při provádění kontroly osob v parku Přátelství na Praze 8 na základě kartičky žadatele o mezinárodní ochranu ztotožněn žalobce, u kterého bylo zjištěno, že je veden v evidenci SIS II jako nežádoucí cizinec, vzniklo podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně, následně byl zajištěn dle zákona o č. 273/2008 Sb.
12. Dle rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPA-300880-16/ČJ-2020-000022-SV ze dne 25. 11. 2020 bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU na dobu 1 roku, a to na základě toho, že nejméně ode dne 22. 5. 2020 do 24. 11. 2020 pobýval na území bez cestovního dokladu (čímž se dopustil též přestupku) a dále toho, že nejméně od 1. 3. 2020 do 11. 3. 2020 do vyhlášení nouzového stavu a od 18. 5. 2020 do 24. 11. 2020 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 12. 2020 a vykonatelnosti dne 29. 12. 2020. Žalobci byl dne 25. 11. 2020 vydán výjezdní příkaz.
13. Žalobce byl dne 19. 1. 2021 zajištěn do ZZC Balková dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dne 28. 1. 2021 bylo se žalobcem v ZZC Balková zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, dne 8. 6. 2021 Krajský soud v Plzni zamítl žalobu, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 6. 2021, žalobce byl povinen vycestovat z území ČR dle § 54 odst. 2 zákona o azylu do 30 dnů, tj. do 15. 7. 2021.
14. Žalobce při podání vysvětlení dne 30. 7. 2021 do protokolu uvedl, že naposledy vstoupil do schengenského prostoru na svůj cestovní pas Ukrajiny a vízum někdy kolem února 2020, pas mu byl odcizen asi před půl rokem, přijel sem pracovat, povolený pobyt v současné době v ČR ani v jiném státě EU nemá, v ČR žádal o udělení mezinárodní ochrany, ale neví, jak žádost dopadla, byl si vědom vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dne 25. 11. 2020 a nabytí právní moci dne 8. 12. 2020, kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

podání žádosti o azyl nežádal o pobyt resp. nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Celá jeho rodina žije na Ukrajině, v ČR žije jeho sestra, jinak zde žalobce nemá vazby. Uvedl, že disponuje finančními prostředky ve výši 10 000 Kč, do domovského státu vycestuje dobrovolně, nic mu tam nehrozí a není mu známa překážka ve vycestování. Žalobci bylo předáno poučení o možnosti využití dobrovolného návratu dle § 123a zákona o pobytu cizinců.

15. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 7. 2021, žalovaný zde vyšel z toho, že žalobci bylo dne 25. 11. 2020 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku, které si osobně převzal, žalobce je od 8. 12. 2020 do 24. 6. 2022 veden v Evidenci nežádoucích osob, dne 28. 1. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany a dne 15. 6. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí žaloby vydané krajským soudem, žalobce měl pak do 30 dnů z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu (případně nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany), což však neučinil a na území neustále setrval, od 15. 7. 2021 tedy pobýval na území ČR neoprávněně. Zjistil, že věc byla šetřena policií pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, avšak policie neshledala naplnění subjektivní stránky – úmyslu (neboť žalobci nebylo doručeno zamítnutí žaloby a průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany byl do 20. 11. 2021) a věc byla dále předána k řešení přestupku. Shledal, že žalobce se přes svůj neoprávněný pobyt snaží na území setrvat co nejdéle, přistupoval laxně k azylovému řízení, aktivně se o jeho průběh nezajímal. Žalovaný tuto žádost považoval za účelovou s cílem oddálit vycestování, žalobce se nedostavil k převzetí rozhodnutí. Je zřejmé, že žalobce opakovaně porušuje právní předpisy, neboť svým pobytem v ČR maří výkon pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, vlastní prostředky na pobyt a vycestování ve výši 10 000 Kč. Z jeho předchozího chování dovodil, že dobrovolné vycestování nelze očekávat, nachází se v evidenci nežádoucích osob, jde o maření rozhodnutí o správním vyhoštění, což je řešeno jako přestupek, jako polehčující okolnost zvažil, že o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevěděl, nicméně správní orgán je povinen předcházet protiprávní činnosti. Shrnu, že žalobce nevycestoval v době stanovené správním orgánem a je důvodné podezření, že by toto jednání opakoval. Podrobně se zabýval možností uložení zvláštních opatření, a to na stranách 4 -7 napadeného rozhodnutí, poukázal též na to, že žalobce měl opakovaně možnost vycestovat z území dobrovolně, což neučinil, zabýval se též alternativami dle písm. a) – d) § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak jejich uložení by dle jeho názoru nebylo účinné, účelné a dostačující. V závěru odůvodnil délku stanoveného trvání zajištění 90 dnů, kdy přihlédl k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, popsal jednotlivé kroky, které bude potřeba učinit a uvedl jejich časový odhad. Překážky ve vycestování neshledal, a to ani z hlediska pandemie COVID-19 a souvisejících opatření v domovském státě.
16. Dle přípisu ze dne 31. 8. 2021 ŘSCP zajistilo letenku pro žalobce k realizaci výkonu správního vyhoštění na den 3. 9. 2021, odlet ve 13:15 hod z letiště Praha – Václav Havel. Příkazem k propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 31. 8. 2021 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy požádalo o propuštění žalobce ze zajištění, s tím, že jmenovaný má být dne 3. 9. 2021 propuštěn v souvislosti s výkonem správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V. Předchozí soudní řízení

17. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 9. 2021, který nabyl právní moci dne 1. 10. 2021, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Neshledal důvodnými námitky uvedené v rámci prvního a druhého žalobního bodu, avšak přisvědčil námitce ohledně nepřiměřenosti a nedostatečného odůvodnění uložené délky 90 dnů zajištění. Ztotožnil se s argumentací žalobce, dle které zajištění v délce 90 dnů neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech tak, jak požaduje článek 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), přičemž je-li zajištění stanoveno na dobu delší než je 30 dnů, nelze (s ohledem na možnosti přezkumu rozhodnutí o zajištění upravené v zákoně o pobytu cizinců) ve lhůtě 1 měsíce přezkoumat soudem rozhodnutí o zajištění. Soud zde vyšel zejména z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 170/2019-50 ze dne 13. 11. 2019, se kterým se ztotožnil a dospěl k závěru, že v případě žalobce je uložená doba 90- ti dnů zajištění nepřiměřená a správním orgánem za dané situace nedostatečně odůvodněná.
18. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, ve které považoval rozsudek za nezákonný a nepřezkoumatelný, namítal, že žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění v délce 90 dnů byla určena v souladu s jeho rozhodovací praxí, přičemž žalovaný tuto délku zajištění odůvodnil. K tomu poukázal zejména na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (bylo žalobci nutno obstarat nový cestovní doklad a dále obstarat náležitosti týkající se samotné realizace správního vyhoštění). Zpochybnil i závěr městského soudu, dle kterého při zajištění v délce 90 dnů žalobci nebyl umožněn řádný přezkum zajištění, odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50 považoval za nepřiléhavý, neboť kasační soud v něm posuzoval zcela odlišný případ, kdy vyšly najevo nové skutečnosti stran zranitelné osoby. Žalobce není zranitelnou osobou a žádné nové skutečnosti neuplatnil. Žalobce je cizinec, který nedisponoval cestovním dokladem. V jeho případě proto žalovaný musel provést řadu úkonů, které prodlužují samotnou délku zajištění. V případě žalobce byla zachována možnost přezkumu rozhodnutí o zajištění.
19. Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 7 Azs 292/2021-26 ze dne 11. 1. 2022, který nabyl právní moci dne 24. 1. 2022, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2021 č.j. 4 A 30/2021-22 zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Poukázal na svou ustálenou judikaturu (např. rozsudky ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28), která navazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, a ze které se podává, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 plyne, že stanovení doby zajištění je ovládáno správním uvážením. V takových případech soud přezkouvává, zda správní organ meze správního uvážení nepřekročil či nezneužil. Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je pak nutno uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011,

č. j. 1 As 93/2011 - 79). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž opakovaně dovodil přípustnost zajištění v délce 90 a více dnů, přičemž v těchto případech zdůraznil výše popsanou povinnost správních orgánů délku zajištění řádně (konkrétně) odůvodnit ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména vyložit individuální úkony, které je v případě daného cizince nezbytné provést (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 2 Azs 142/2021 - 22, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 354/2020 - 27, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 389/2020 - 17, ze dne 13. 8. 2020, č. j. 2 Azs 22/2020 - 25, ze dne 2. 8. 2017, č. j. 3 Azs 41/2017 - 40 atp.). Souhlasil s tím, že argumentace městského soudu, který dospěl k závěru o závěru o nepřiměřenosti délky zajištění s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50 (vztahující se k ustanovením § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, § 75 odst. 1 s. ř. s. a čl. 5 odst. 4 Úmluvy), nebyla přílehavá. Nejvyšší správní soud argumentaci uvedenou v rozsudku č. j. 6 Azs 170/2019 - 50 nijak nepopíral, doplnil, že sám dospěl k závěru o rozporu § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s ústavním pořádkem, resp. s mezinárodními smlouvami, a proto podal dne 6. 8. 2019 k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy řízení je vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19 a o návrhu zatím nebylo rozhodnuto. Dále však uvedl, že v nyní posuzovaném případě žalobce v žalobě žádné nové skutečnosti nastalé až po vydání rozhodnutí o zajištění neoznačil, v žalobě pouze obecně namítal nepřiměřenost délky zajištění s odkazem na výše nastíněnou judikaturu týkající se problematiky následného přezkumu zajištění (tj. rozporu § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 odst. 4 Úmluvy s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s.), nijak již však nespecifikoval, v čem spatřuje zkrácení svých práv v důsledku přesvědčení o problematičnosti následného přezkumu rozhodnutí o zajištění ve svém případě. Souhlasil se stěžovatelem, že kasační soud v rozsudku č. j. 6 Azs 170/2019 - 50 posuzoval zcela odlišný případ, kdy vyšly najevo nové skutečnosti, a to ve vztahu ke zranitelné osobě. Žalobce však není zranitelnou osobou a žádné nové skutečnosti neuplatnil. Žalobce je cizinec, který nevlastnil cestovní doklad, pročez bylo v jeho případě nutno přistoupit k řadě úkonů, které prodlužují délku zajištění. Závěrem NSS uvedl, že nelze přijmout závěr městského soudu o nepřiměřenosti zajištění v délce 90 dnů, resp. stran rozporu zajištění v této délce s mezinárodněprávními závazky. Městský soud svůj závěr odůvodnil odkazem na nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz výše). Městský soud nadto ani řádně nevyložil důvody, které jej k aplikaci zvolené (nepřiléhavé) judikatury vedly. NSS zdůraznil, že se již opakovaně zabýval uložením vyhoštění v délce 90 dnů a neshledal, že by zajištění v takové délce bylo *eo ipso* nezákonné. Jak již bylo výše uvedeno, z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá přípustnost zajištění v délce 90 dnů. Judikatura klade důraz na řádné odůvodnění takové doby zajištění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 2 Azs 22/2020 - 25, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 354/2020 - 27, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 389/2020 - 20, atp.). V dalším řízení proto bude na městském soudu, aby se zabýval otázkou řádného odůvodnění doby zajištění žalobce, přičemž své závěry náležitě odůvodní. Zároveň uložil městskému soudu, aby v novém rozhodnutí rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zároveň soud vycházel ze závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2022 č.j. 7 Azs 292/2021-26. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud se v první řadě zabýval třetím žalobním bodem, kde žalobce namítal nepřiměřenou délku zajištění 90 dnů s tím, že je tím žalobce zbaven práva na soudní přezkum v rozumných intervalech.
23. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
24. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
25. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
26. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79 a ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28, které navazují na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva) vyplývá, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Konkrétně z rozsudku NSS č. j. 1 As 93/2011 - 79 se podává, že je tu „*potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.*“ (obdobně viz též

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil či nepřekročil (§ 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Při odůvodnění stanovené doby zajištění je pak nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28).

27. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud ve svém shora uvedeném zrušujícím rozsudku, ve své judikatuře opakovaně dovodil přípustnost zajištění v délce 90 a více dnů, přičemž v těchto případech zdůraznil výše popsanou povinnost správních orgánů délku zajištění řádně (konkrétně) odůvodnit ve vztahu k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména vyložit individuální úkony, které je v případě daného cizince nezbytné provést. K tomu např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 2 Azs 142/2021 - 22, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 354/2020 - 27, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 6 Azs 389/2020 - 17, ze dne 13. 8. 2020, č. j. 2 Azs 22/2020 - 25, ze dne 2. 8. 2017, č. j. 3 Azs 41/2017 - 40 atp.
28. Žalovaný v části VIII. napadeného rozhodnutí odůvodnil, na základě čeho stanovil délku zajištění na 90 dnů, přihlédl přitom zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a dále k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem více než 60 dnů. Vyšel z toho, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, který byl ztracen, a tedy bude nutno mu nový cestovní doklad obstarat. Na základě všech těchto úvah považoval dobu 90 dnů za přiměřenou.
29. Dle zákona o pobytu cizinců lze cizince zajistit až na 180 dnů od omezení osobní svobody, z čehož vyplývá, že doba zajištění v délce 90 dní není *a priori* nezákonná. Podstatné je, aby délka každého jednotlivého zajištění nepřesáhla dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli; proto je potřeba vyhodnotit, zda výše uvedené odůvodnění žalovaného poskytuje dostatečnou oporu pro určení doby zajištění ve stanovené délce.
30. Soud na základě výše uvedeného shledal, že žalovaný vyšel z konkrétní situace žalobce, který nedisponoval cestovním dokladem, dále popsal, jaké všechny úkony bude třeba provést k přípravě realizace správního vyhoštění a uvedl svůj odhad, kolik času bude potřeba k uskutečnění těchto kroků, když tento čas není nijak disproporční s celkovou délkou zajištění. Soud takové odůvodnění považuje za dostatečné, když je z něj patrné, jakými úvahami se žalovaný řídil, rozhodnutí je dostatečně individualizované. Soud shledal, že žalovaný v tomto směru nepochybil, meze správního uvážení nepřekročil, stanovenou dobu nelze považovat za nepřiměřenou.
31. K tomu soud pro úplnost a nad rámec žalobních námitek uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Tato podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění není výslovně zakotvena v zákoně o pobytu cizinců, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Žalovaný se i otázkou realizovatelnosti výkonu správního vyhoštění ve stanovené době trvání zajištění v napadeném rozhodnutí zabýval (viz strana 8), v této souvislosti žádné překážky ve vycestování neshledal, k existenci takových překážek ostatně nesměřovaly ani žalobní námitky. Soud tak dospěl k závěru, že zákonost stanovené doby zajištění 90 dnů nemůže být zpochybněna ani případnou existencí překážek ve vycestování, zároveň je zřejmé, že žalovaný i shora uvedeným popisem jednotlivých nezbytných úkonů a jejich časovým odhadem rovněž vyhověl požadavku na odůvodnění, že ve stanovené době zajištění bude možné jeho účel pravděpodobně realizovat.

32. Městský soud v Praze se v předchozím zrušeném rozsudku č.j. 4 A 30/2021-22 ztotožnil se stanoviskem uvedeným v rozhodnutí NSS ze dne 13. 11. 2019 č.j. 6 Azs 170/2019-50 a na jeho podkladě shledal uloženou dobu zajištění 90 dnů za nepřiměřenou a správním orgánem za dané situace za nedostatečně odůvodněnou. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Azs 292/2021-26 považoval tuto judikaturu za zcela nepřiléhavou, když Městský soud v Praze ani řádně nevyložil důvody, které jej k její aplikaci vedly. Soud jsa vázán závazným názorem Nejvyššího správního soudu k tomu doplňuje následující.
33. Z hlediska skutkového rozhodnutí NSS č.j. 6 Azs 170/2019-50 vychází ze zcela odlišné situace, kdy stěžovatelka byla zajištěna na dobu 90 dnů, v době po vydání rozhodnutí o zajištění však došlo k výraznému zhoršení jejího zdravotního stavu, pro které musela být po dobu několika dnů hospitalizována v psychiatrické léčebně, bylo indikováno, že je zranitelnou osobou, proti rozhodnutí o zajištění podala žalobu, ale vyvstala zde problematická otázka vázanosti soudu skutkovým a právním stavem ke dni vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. NSS zde uvedl, že i v řízení o zajištění je nutné obecně připustit, že v určitých situacích bude třeba prolomit princip vázanosti soudu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, vyžaduje-li to právo žalobce na efektivní soudní přezkum rozhodnutí o zajištění garantovaný čl. 5 odst. 4 Úmluvy (tj. pokud nově uplatněná tvrzení skutečně nasvědčují hrozícímu porušení zákazu mučení či krutého, nelidského a ponižujícího zacházení resp. pokud jsou závažné důvody se domnívat, že by nepřihlednutí k nově zjištěným nebo nově nastalým skutečnostem vedlo k porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a tedy k porušení práva na osobní svobodu). Nicméně v případě stěžovatelky tyto důvody neshledal. Dále zde připomněl své přesvědčení o rozporu lhůty omezující podání žádosti o propuštění ze zajištění upravené v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 odst. 4 Úmluvy, což měl žalovaný vzít v úvahu

v případě, že stěžovatelka (jejíž zdravotní stav se postupně zhoršoval) požádá o propuštění v době, kdy k tomu podle citovaného ustanovení není oprávněna; uvedl, že žalovaný bude postupovat v souladu s právem, pokud na základě přednostní aplikace čl. 5 odst. 4 Úmluvy připustí rozhodování o žádosti o propuštění ze zařízení podané i v době, kdy k tomu stěžovatelka není *de lege lata* dle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců oprávněna, čímž *in favorem libertatis* (tj. ve prospěch základních práv a svobod stěžovatelky) umožní periodický soudní přezkum trvání důvodů pro omezení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Jak k tomu uvedl NSS v rozsudku č.j. 7 Azs 292/2021-26: „*I v případě existence nových skutečností nastalých až po vydání rozhodnutí o zajištění cizince je tak zabezpečen řádný a efektivní přezkum zajištění i v situaci, kdy řízení před Ústavním soudem ohledně návrhu na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebylo dosud skončeno.*“

34. Z toho je patrné, že uvedené rozhodnutí č.j. 6 Azs 170/2019-50 není ze skutkového ani právního hlediska v dané situaci aplikovatelné, v případě žalobce žádné nové skutečnosti vzniklé po vydání napadeného rozhodnutí nebyly zjištěny, ani je žalobce nenamítal, nevyvstaly ani žádné otázky týkající se zdravotního stavu žalobce či jeho zranitelnosti, žalobce ani netvrdil, že by jakkoli řešil dilema, zda má ve třicetidenní lhůtě podat správní žalobu proti rozhodnutí o zajištění (s vědomím, že v ní nemůže uplatňovat nové skutečnosti) či zda má počkat na uplynutí třicetidenní lhůty a podat si žádost o propuštění ze zajištění (v níž již nové skutečnosti uplatnit může). Otázka efektivního periodického přezkumu důvodů trvání zajištění tedy v nynější věci vůbec nevyvstala. Navíc, ani v případě řešeném v rozhodnutí č.j. 6 Azs 170/2019-50 Nejvyšší správní soud neshledal, že by s ohledem na konstatovaný rozpor § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s čl. 5 odst. 4 Úmluvy bylo v něm přezkoumávané rozhodnutí o zajištění o délce 90 dnů nezákonné.
35. Soud se zde nezabývá starší judikaturou odkazovanou žalobcem (sp. zn. 7 As 17/2012, rozhodnutí č. j. 7 As 97/2012-26, rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 57/2014 a rozhodnutí Ústavního soudu IV. ÚS 1020/2015), neboť jak uvádí sám žalobce, nejedná se již ani o judikaturu aktuální s ohledem na legislativní změnu účinnou od 1. 1. 2014, kdy bylo do zákona o pobytu cizinců zařazeno ustanovení § 129a (novela č. 303/2013 Sb.). Bližší zkoumání této judikatury by tak již bylo nadbytečné.
36. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcem konstruovaná nezákonnost doby zajištění stanovené na 90 dnů, způsobená tvrzeným zbavením žalobce práva na soudní přezkum v rozumných intervalech, neobstojí, odkaz žalobce na rozhodnutí NSS ze dne 13. 11. 2019 č.j. 6 Azs 170/2019-50 je zcela nepřipadný, bližší argumentaci pak již žalobce neuplatnil. Žalovaný přitom dostatečným způsobem odůvodnil délku předmětného zajištění, když se zabýval realizovatelností správního vyhoštění a postačujícím způsobem konkretizoval úkony, které bude nezbytné k realizaci správního vyhoštění vykonat (včetně jejich časového odhadu). S ohledem na to soud shledal, že námitka ohledně nepřiměřené délky zajištění není důvodná.
37. V prvním žalobním bodě žalobce namítal chybějící právní ustanovení ve výroku rozhodnutí.
38. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

39. V rozsudku ze dne 19. 10. 2011 č. j. 1 As 93/2011 – 79 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„dle platné právní úpravy je nejdůležitější částí rozhodnutí o zajištění cizince ta část výroku, již se vyslovuje samotné zajištění (tj. omezení osobní svobody). Obligatorní součástí výroku, která má povahu vedlejšího ustanovení, je určení doby trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).“*
40. V usnesení ze dne 14. 7. 2015 č. j. 8 As 141/2012 – 57 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shledal, že: *„Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“*
41. Z výše uvedených závěrů vyplývá, že určení doby trvání zajištění jako vedlejší ustanovení výroku spadá do výrokové části rozhodnutí. Současně platí, že toto vedlejší ustanovení je povinnou součástí výroku v rozhodnutí o zajištění. Napadené rozhodnutí dané naplňuje, neboť výrok zněl: *„... se podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince je stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.“* Výrok žalovaného tedy obsahuje jak část výroku, kterou se vyslovuje samotné zajištění, tak i součást výroku stanovující dobu trvání zajištění.
42. V dané věci je podstatná otázka, zda žalovaný pochybil, pokud ve výroku, respektive výrokové části, uvedl toliko právní ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy ustanovení, na základě kterého bylo přistoupeno k zajištění žalobce, ale již neuvedl, podle jakého právního ustanovení byla určena doba zajištění. K tomu lze odkázat na výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 7. 2015 č. j. 8 As 141/2012 – 57: *„Správní řád nestanoví, že odkaz na právní ustanovení, podle něhož je rozhodnutí vydáváno, má být uveden přímo ve výroku. Je proto třeba ve shodě se zněním § 68 odst. 2 správního řádu vycházet z toho, že postačí, pokud je tento odkaz uveden ve výrokové části, a to včetně jejího návěti (záhlaví).“*
43. Ve výroku rozhodnutí musí být uvedeno, z jakých právních ustanovení správní orgán vycházel, jinými slovy, v jakých právních ustanoveních má vedlejší ustanovení výroku oporu (§ 68 odst. 2 správního řádu). Postačovalo by proto, pokud by správní orgán uvedl odkaz na právní ustanovení, podle kterého přistoupil k zajištění (§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a podle kterého určoval dobu zajištění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) kdekoli ve výrokové části. Toto však žalovaný naplnil jen částečně, neboť výrok o délce zajištění výslovným odkazem na právní normu nepodpořil, a neuvedl jej ani v odůvodnění. Výrok napadeného rozhodnutí tedy

neobsahuje odkaz na relevantní právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, pokud jde o určení doby zajištění.

44. Náležitostmi řádného odůvodnění vedlejšího ustanovení o době zajištění se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 19. 10. 2011 č. j. 1 As 93/2011 – 79, ke kterém uvedl, že: „*Vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze.*“
45. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015 shrnul, že: „*Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu – nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.*“ K tomu rovněž viz body 26 – 30 tohoto rozsudku.
46. V daném případě žalovaný konkrétně uvedl ustanovení, podle kterého bylo přistoupeno k samotnému zajištění, žalobci tak byly důvody jeho zajištění zcela zřejmé. Z hlediska délky zajištění, která definuje délku zásahu do osobní svobody zajištěného, pak soud shledal, že odůvodnění obsahuje přezkoumatelné vysvětlení, jak žalovaný k vymezené délce zajištění dospěl. Délka zajištění samotného tedy z věcného hlediska byla v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodněna, jak soud rozebral výše v bodech 22- 36. Ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pojednává o tom, že délka doby zajištění se určuje podle toho, jaký je odhadovaný čas pro realizaci správního vyhoštění dotyčného, a neodvívá se tak od důvodu zajištění. Jako podstatné soud v daném směru vnímá ve smyslu citované judikatury především dostačující vysvětlení jednotlivých kroků, které bude třeba učinit pro realizaci vyhoštění. Toto je v daném případě naplněno, odůvodnění žalovaného obsahuje adekvátní vysvětlení, z jakého důvodu má být žalobce zajištěn právě 90 dní.
47. Přestože ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví pravidla k určení doby zajištění, jeho absence ve výroku nebo odůvodnění napadeného rozhodnutí nevedla k odepření práva žalobce na spravedlivý proces, ani k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce, neboť důvody doby zajištění žalovaný žalobci sdělil, žalobce tak mohl namítat nepřiměřenost doby zajištění. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že zajištění není sankcí, ale opatřením směřujícím k zajištění výkonu jiného pobytového opatření, a to vyhoštění cizince. Obdobné stanovisko zaujal zdejší soud též v rozsudku ze dne 16. 6. 2021 č.j. 16 A 16/2021.
48. Lze tak shrnout, že i když napadené rozhodnutí trpí vadou neuvedení zákonného ustanovení, dle kterého žalovaný rozhodl o době zajištění, nejedná se v posuzované věci o vadu natolik intenzivní, aby byla důvodem pro zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

49. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že žalovaný měl více možností, jak se vypořádat se situací žalobce a vytýkal žalovanému, že nedostatečně zjistil skutkový stav. K těmto námitkám však nijak nespecifikoval, v čem konkrétně žalovaný z hlediska zjišťování skutkového stavu pochybil a jaké zvláštní opatření dle jeho názoru mohl v případě žalobce uložit.
50. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
51. K problematice zajištění z důvodu nevycestování z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění se podrobně vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, ve kterém dovodil, že „[d]ůvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ NSS zde uvedl, že jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutné výše uvedené okolnosti zvážit; žalovaný musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.
52. Soud shledal, že žalovaný uvedené judikatorní závěry naplnil. Žalovaný tak vyšel zejména z toho, že žalobci bylo dne 25. 11. 2020 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které si osobně téhož dne převzal a nabylo právní moci dne 8. 12. 2020, je evidován v evidenci nežádoucích osob od 8. 12. 2020 do 24. 6. 2022, žalobce ve stanovené 20-denní lhůtě z území ČR nevycestoval (rozhodnutí nabylo vykonatelnosti dne 29. 12. 2020 – pozn. soudu), poté teprve dne 28. 1. 2021 požádal o mezinárodní ochranu a dne 15. 6. 2021 nabylo právní moci zamítnutí žaloby krajským soudem, poté do 30 dnů z území nevycestoval a dále zde setrval a na území se nachází neoprávněně od 15. 7. 2021, žalobce je šetřen kvůli podezření ze spáchání přestupku. Z toho dovodil, že žalobce se přes svůj neoprávněný pobyt snaží na území setrvat co nejdéle, k probíhajícímu azylovému řízení přistupoval laxe, žádost o mezinárodní ochranu podanou žalobcem považoval za účelovou s cílem oddálit své vycestování z ČR, vyhodnotil, že žalobce se snaží všemi možnými prostředky na území zůstat i za podmínek porušování zákonů, opakovaně porušuje právní předpisy, když svým pobytem maří výkon vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho

dovodil, že dobrovolné vycestování žalobce z území nelze očekávat, svým jednáním demonstruje, co si myslí o právním pořádku ČR. Tím žalovaný splnil požadavek zhodnotit *charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou*. Dále zvážil též *osobní, majetkové a rodinné poměry cizince*, přihlédl k tomu, že v zemi původu má žalobce manželku a syna, v ČR v podstatě nemá žádné vazby, ani majetek, dle svého sdělení bydlí v pronajatém pokoji, má sice hlášenou adresu pobytu, ale pouze v rámci ukončeného azylového řízení, není však jasné, zda se na ní skutečně zdržuje, hlídka ho kontrolovala opilého, jak spí na lavičce v parku, k dané adrese žalobce nic neváže a jinou hlášenou adresu nemá. Žalovaný tak na stranách 4- 7 napadeného rozhodnutí obsáhle zhodnotil, proč je v daném případě užití zvláštních opatření vyloučeno, toto hodnocení soud považuje za dostatečné. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, neboť dosavadní chování žalobce zakládalo důvodnou obavu, že se i nadále bude na území ČR dopouštět porušování právních předpisů a opětovně nebude respektovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Na základě toho žalovaný nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. K tomu soud doplňuje, že o nezájmu žalobce vycestovat rovněž svědčí skutečnost, že žalobce neměl cestovní doklad, který mu měl být odcizen již před půl rokem, přičemž k dotazu, zda žalobce činil kroky k vycestování, uvedl, že žádné kroky v tomto směru nečinil. Žalovaný se též dostatečně zabýval jednotlivými alternativami zvláštních opatření uvedenými pod písm. a) – d) daného ustanovení, přičemž konkrétně odůvodnil, proč k jejich uložení nemohl přistoupit.

53. K námitce ohledně rozporů v napadeném rozhodnutí soud uvádí, že žalobou zdůrazněné části napadeného rozhodnutí musí být z hlediska jejich smysluplnosti a srozumitelnosti posuzovány v celém kontextu napadeného rozhodnutí. Jednání žalobce z hlediska neoprávněného pobytu má dvě složky, kdy žalobce jednak nevycestoval po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo osobně doručeno a nabylo vykonatelnosti dne 29. 12. 2020, a zdržoval se zde až do 28. 1. 2021, kdy požádal o mezinárodní ochranu. Dále se žalovaný zabýval okolnostmi týkajícími se řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že o jeho výsledku nevěděl. Soud k tomu uvádí, že dle evidenční karty žadatele byl žalobce od 1. 2. 2021 do 18. 5. 2021 zajištěn v ZZC Balková, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu mu bylo doručeno dne 1. 4. 2021, tedy v době jeho zajištění, (tedy o jeho doručení nepochybně věděl). Následně dne 16. 4. 2021 podal žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, tuto žalobu daný soud zamítl rozhodnutím ze dne 8. 6. 2021 (kdy již žalobce nebyl zajištěn), rozhodnutí bylo žalobci doručeno a nabylo právní moci dne 15. 6. 2021. Z toho plyne, že o vydání správního rozhodnutí samotného ve věci mezinárodní ochrany se žalobce bezpochyby dozvěděl, neměl však zřejmě povědomí o zamítnutí žaloby krajským soudem a dané rozhodnutí mu tedy muselo být doručeno fikcí. S těmito skutečnostmi není v rozporu hodnocení žalovaného, který uvedl, že žalovaný k azylovému řízení přistupoval laxně a o jeho průběh se aktivně nezajímal, poznámka o možném telefonickém kontaktování OAMP je v tomto směru již vedlejší a nerozhodná, když podstatu jednání žalobce žalovaný vystihl. Bylo-li rozhodnutí soudu žalobci doručeno fikcí, kdy žalobce se o jeho doručení nedozvěděl, nemění to nic na jeho právních účincích, neboť žalobce v důsledku pravomocného

ukončení řízení ztratil status žadatele o mezinárodní ochranu a byl povinen z území do 30 dnů vycestovat, vědomost či nevědomost žalobce v tomto směru není rozhodující a nic na této povinnosti nemění. Žalovaný navíc okolnost, že žalobce o zamítnutí žaloby údajně nevěděl, hodnotil ve prospěch žalobce. Pokud v této souvislosti žalovaný poukázal na vyhodnocení ze strany policie, která z trestněprávního hlediska neshledala úmysl (pro který mohla být otázka faktického doručení rozhodnutí žalobci, ve smyslu jeho fyzického převzetí, podstatná), nemá to žádnou souvislost s hodnocením možnosti, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť zde se o hodnocení zavinění nejedná, zkoumá se, zda je uložení zvláštního opatření za účelem vycestování postačující. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí (viz str. 6 první odstavec) ani neuvedl, že by se jednalo o úmyslné jednání z hlediska jeho neoprávněného pobytu, avšak uvedl větu: „...osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie.“ Soud tak v odůvodnění žalovaného namítané vnitřní rozpory neshledal. Lze souhlasit se žalovaným, že vzhledem k individuálním okolnostem daného případu nebylo možné považovat uložení zvláštního opatření za dostačující, doručení rozhodnutí o zamítnutí žaloby ve věci mezinárodní ochrany fikcí na skutečnosti neoprávněného pobytu žalobce nic nemění.

54. Skutečnost, že žalobce měl i v době, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o žalobě ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, v držení průkaz žadatele s vyznačenou platností do 20. 11. 2021 pak již není rozhodná, neboť dle § 58 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, je průkaz neplatný, pokud daná osoba již není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se tudíž v takové situaci nemůže údaje uvedeného na průkazu nijak dovolávat.
55. Pokud jde o námitku týkající se částky 10 000 Kč, žalobce ve správním řízení uvedl, že v ČR nevlastní nic, v domovském státě také nevlastní nic, na území nepracuje, má asi 10 000 Kč. I když žalovaný žalobci přímo nesdělil, jaká částka by byla dostačující ke složení finanční záruky, je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že tyto prostředky považoval za určené pro pobyt (tedy hrazení základních životních nákladů) a vycestování, a že tyto prostředky nepovažoval z hlediska „složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním“ za dostatečné (viz strana 5 písm. b). Dále na straně 7 uvedl, že s ohledem na finanční situaci žalobce a jednání, kterého se dopustil, složení finanční záruky nepřichází v úvahu, částka, kterou žalobce disponuje, mu složení odpovídající jistoty neumožňuje. Soud má tak za to, že žalovaný se i s možností uložení finanční záruky dostatečně vypořádal, kdy je z odůvodnění zřejmé, proč ani k uložení tohoto zvláštního opatření nepřistoupil.
56. Lze tak shrnout, že ani námitka týkající se neuložení zvláštních opatření není důvodná.
57. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a to ani v řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.